

גיליון מס' 1701 * יא בתמוז תש"ס * 14 ביולי 2000 * כפר הנשיא

האנרגיה המושקעת בדחיית החלטה
רבה יותר מאשר
בקבלת החלטה,
ולפער בין השתיים קוראים
חרדה.
חרדה שגדלה ככל שהפער הזה
הולך וגדל
ככל שקבלת ההחלטה מתרחקת יותר ויותר,
ולכן: כדאי להחליט!

מתוך "המילים של החיים" - חיים מלמד

העמוד הפותח

החופש הגדול בעיצומו (דיווחים תוכלו לקרוא ב'פרורים' השבוע), ההורים עדיין לא
איבדו עשתונות אך אין ספק שמצב זה ישתנה בשבועות הקרובים

ועוד תוכלו לקרוא ב'דברי' השבוע - אנגה מספרת לנו קצת על גלגולו של בית השימוש
בכפר הנשיא, וכן על הגלריה החדשה שנפתחה בפתחו של מחסן הבגדים שלנו.
שרה ד' מספרת לנו מעט על קורס מעניין מאד שעברה וכן על עבודה שבכוונתה לכתוב,
מהמרפאה ישנה אינפורמציה לגבי האחות החדשה שהחליפה את האחות הקודמת שיבגדה' בכם
ועברה צפונה (יעני - אני), וכן בסוף העלון שעות קבלת קהל חדשות לנוחיות כל הלקוחות
- גזרו ושימרו!!!

הימים נעשים קצרים יותר
בשער המשק עומד שומר
שילו אילון הצלחות קוצר
אל תיסעו מהר
כי יעצור אתכם שוטר.

שבת שלום ומבורך
דליה - בשם המערכת

ימי הולדת

16/7 רותי מרכס
זיו נוי

17/7 צילה מסר

18/7 אירית בן חיים
ג'וליה ניצן
מריון גרשמן
דורון כהן

לביא בן-צבי (נכד)
ניצן ליפשיץ (נכדה-עדר)

19/7	נועז בן-חיים (נכד)
20/7	אזסי אדלשטיין סהר בן-חיים (נכדה) לירז זיו (נכדה-אלמן)
21/7	עדנה קולינס מיקי נוי דניאל איסטון (נכד)
22/7	אחינועם סינה (נכדה)

ימי נישואין

16/7	יעל ואדי נמנוב
18/7	עליזה וקווין דויל
19/7	גינט ולוי גניסלב
21/7	אבריל ודני סמברג

פרורים מן השולחן

- מאירועי החופש הגדול:
בתלתון הבוגר היה שבוע מים שהחליק את הילדים על ניילונים באמפיטאטרון. היה אחלה!
- למטפלות הגיל הרך היה ערב בבריקה בו נפרדנו מכמה מטפלות וגם עברנו הפעלה של דינמיקה קבוצתית (לא כבד מדי) עם אמירה אנגלסברג - היה פגז!
- ואם בגיל הרך עסקינן - בגן רימון גנבו לנו את הרשת מהכדורסל החדש שקיבלנו ימים אחדים לפני כן כמתנת פרידה מהורי הגן. זה כואב.
- בסוף השבוע שעבר נחגג בר המצווה הקבוצתית של קבוצת "כוכב". נעדרתי מהקיבוץ באותו הזמן אך דיווחים שמצאו את דרכם אלי תיארו חגיגה מוצלחת. את ההצגה כתב אבי רוזנקרנץ וביימה צבייה כץ וכמובן שקבוצת "כוכב" היו הכוכבים האמיתיים שלה. היה פיצוע!
- איציק בן-דור התקבל ללימודי הדרכת טיולים וזה אומר שבספטמבר הוא יוכל להדריך קבוצות באופן מוסמך.
- איציק (שמדריך טיולים כרגע באופן לא מוסמך) מוסר שבמשק ילדים התרבו החיות. כנראה לא בגלל שהגנבים החזירו אותן. בשבוע האחרון הייתה בקיעה של אפרוחי תרנגולות וטווסים והמלטה של עיירים. כמו כן יש המון חלב עזים למכירה. והנה קבלת פרסומת חינם.
- ביום ראשון היינו אמורים לחנוך את הכביש החדש, הלא הוא כביש המחלוקת, אבל אורח הכבוד - האחראי ממע"צ - בושש לבוא ועוד הודיעו זאת לאלק רק בדקה ה-90 לאחר שכבר הכל היה מאורגן. כשיקבע תאריך חדש לחנוכת הכביש, נדע.
- אורלי גולדברג פשטה את מדיה. ולבשה אזרחי. נאחל לך שחרור נעים.
- מבית ראשון במולדת עזבו אותנו 2 משפחות ועוד 2 משפחות יעזבו בקרוב. יישארו אצלנו לתקופות שונות עוד 3 משפחות. הם מאוד מעונינים לדבר עברית עם חברים (לא מחייב אימוץ). מי שמוכן לתרום מזמנו/ה - מתבקש להודיע לשרה ד.
- נסיים בחדשות ספורט מקומיות שהן בינלאומיות: באליפות אירופה לשחייה שהתקיימה בהלנסקי, שילו איילון קבע שיא ישראלי חדש במשחה ה-1,500 ושיפר גם שיאים אישיים. מאחלים לך בהצלחה ומאוד גאים בך.

שבת שלום ומלהיב -
שלכם, **יעלי זיו**

"קלושמרל" בכפר

רק מי שכבר נמצא כאן חמישים שנה או יותר, מיד יבין את הכותרת הזו. בימים ההם, עברנו מן ה"בור באדמה" אל מערכת בתי השימוש המודרניים. המקום היה, אם אינני טועה, בין צריף מס' 2 וצריף מס' 3. התאספנו על טפינו וזקנינו, וכשחבר נכנס לצד שמאל וחברה לצד ימין, הריע כל ההמון ומחא כף.

עם העלייה ברמת החיים, הוכנסו בתי-שימוש לדירות החברים, והיום אין מי שיחלום להיכנס לגור בבית ללא בית-שימוש.

תשאלו בוודאי "מה פתאום היא כותבת נושא כזה לא חשוב?" ובכן, הנה הסיפור: כידוע, מול חדר ההדפסה של ווילי, נמצא בית שימוש ציבורי - אפילו שניים, וכל עבדי הסביבה הקרובה השתינו בו להנאתם. היום, נכנסתי לחשמליה ובצאתי לפני העלייה התלולה מעט אל מקום עבודתי, רציתי, במחילה מכבודכם, להשתין.

לתדהמתי, מצאתי את המקום נעול ועל הדלת מודעה: כל מי שרוצה להשתמש במקום, יפנה לחברים שיש להם מפתח: ווילי, ג'ק ג., אלינעה, הלן ל.

פניתי לוויילי: "אני מתנגד לכל העסק, ולא אשתמש במקום הזה. עוד ביקשו ממני לשלם בעד המנקה שתכנס פעם בשבוע לנקות!"

מבני קיבלתי אותה תשובה.

יש לי פתרון:

אני אחליף מקצוע - אשב בפתח, אושיט לכל אחד נייר טואלט (ומהנדבנים אקבל גם מטבע אחד או שניים), ואולי אנקה פעם בשבוע (בתמורה, כמובן).

אננה

אמנות בכפר

מי שעבר בכניסה למחסן הבהגדים, שאל את עצמו לא פעם איזה שימוש ימצאו לחנות הנעליים לשעבר.

והנה, בשבת שעברה, נפתרה החידה:

בתור עיתונאית אחראית, התייצבתי במקום כחמש דקות לפני השעה היעודה (יקית, או לא יקית). נמצאו במקום כבר האומנים ובני משפחותיהם, וגם המזכירה הגיעה.

סוף-סוף יש לאומנים שלנו מקום מרכזי לתצוגת עבודותיהם, ויש להניח שגם המכירות יעלו, כי רוב האוכלוסייה תיחשף למוצרים, בלי לחתת רגליים לקצוות הקיבוץ.

המזכירה (מנהלת החברה בלשון העם בימינו) השמיעה

את ברכתה, לחיים, והופ - עברנו.

קטע זה נכתב כדי להוכיח לכם שלא הכל שחור בממלכתנום

אננה

תודה רבה

בית כפר הנשיא מבקש להודות מקרב לב לדליה בוסקילה על עבודתה ומסירותה למרפאה במשך חמש השנים האחרונות.

אנו מאחלים לך הנאה וסיפוק רב מהעבודה החדשה במרפאת צפון בקרית שמונה.

חזון אוטופי במאה ה-21

(או: מה למדתי בסמסטר הזה במכון שכטר?)

למדתי בקורס "הומניזם עברי", ובו קראנו מכתבי א.ד. גורדון, בובר, והרב קוק (שגם הוא האמין באדם). הרבה נושאים הזכירו לי רעיונות שהתלבטתי בהם בגיל ההחלטות הגורליות בחיי, שהביאו אותי לקיבוץ. בתיכון כתבתי עבודה על החזון האוטופי ואוטופיות שונות שהוקמו בעבר. הרעיון האוטופי התפתח מהפילוסופיות ההומניסטיות של המאה ה-18 - 19. הייתה אמונה גדולה באדם, וביכולתו לשנות את המציאות ולהביאה להיות מותאמת לאידיאל. המילה אוטופיה פרושה ארץ שאינה בשום מקום, אך במשמעות של ציון דרך שאליו יש לשאוף, אידיאל שלאורו יש ללכת. אוסקר ויילד אמר שלא ראוי להתבונן במפת העולם שאינה כוללת את "אוטופיה" - הארץ שאליה חוזרת האנושות תמיד. המחשבה האוטופית מבטאת אמונה שיש אפשרות לכונן חברה מאושרת וצודקת, אם ישונו ההסדרים הקיימים. אין צורך (או אפשרות) לשנות את המין האנושי - כי האדם יתנהג בצורה אנושית ומוסרית אם התנאים (המבנה והמוסדות החברתיים) יעודדו אותו לכך. הארגון חברתי הוא שמעצב את דמות האדם. יש ביכולת המדע, והתבונה האנושית לתכנן דפוסים רציונליים שיובילו לחברה הרמונית ומאושרת. ההנחה הייתה שקיימת קורלאציה בין סיפוק הצרכים והרצונות של היחיד, ושל הקולקטיב. הקיבוץ ניסה לעצב ארגון חברתי שיוביל את האדם לשיתוף - באחריות ובתמורה. הרגשת השותפות גרמה לאדם להרגיש ערך עצמי שוויוני לאחרים בחברה, אפילו אם לא היה שוויון בנתונים הפיסיים והשכליים שהוא ניחן בהם.

הרגשה זו של שוויון ערך האדם אין לתמחר בכסף. גם ההרגשה של האדם המרגיש שהוא תורם יותר - למען רווחת החברה כולה (ולא רק למשפחתו המצומצמת) נראה בעיני יותר יקרה מתוספת למשכורת.

האם אנחנו מוכנים לוותר על החזון הזה? האם החברה האנושית לא זקוקה לחזון מתמיד, אפילו אם הוא מוחזק על ידי יחידים, או קבוצות קטנות בלבד? כיצד אפשר להשיג את האושר המקסימלי, ולא רק הרגע? והאם האושר הפרטי של כל אחד אינו תלוי באושר של מעגל רחב ביותר? אלה השאלות שאני רוצה לחקור בעבודה שבחרתי לכתוב, כעבור יותר משלושים שנה - שוב על אוטופיה, בהגות היהודית, ובמפעל האוטופי הציוני/סוציאליסטי בעבר, בהווה (אולי) בעתיד.

שרה דבולט - המאמינה עדיין באפשרות של "תיקון" חברתי

מהמרפאה

ביום ראשון 9.7.00 החלה לעבוד במרפאה אחות חדשה - אסתר. אנו רוצים לאחל לאסתר קליטה קלה ונעימה במרפאה. לידעת הציבור - אסתר תעבוד במרפאה 4 ימים בשבוע א', ג', ד', ה', ולא תגור בקיבוץ. שעות פתיחת המרפאה החדשים מופיעים בסוף העלון. אנו מבקשים מכם לתלוש את הדף ולשמור אותו בבית. דליה וטוטי תמשכנה לעשות כונניות במשך כל השבוע. וכאן אנו רוצות להזכירכם שמספר הטלפון לאחות הכוננית הוא 0711 - למקרים דחופים בלבד!! אם אין מענה מהפלאפון, יש להתקשר לאחת מהן הביתה.

ספור לילד ומשפחתו

המלך והפיל / סיפורים שמצחיקים אותי - שלמה אבס

היה פעם מלך רע לב, שהיה מציק לאנשים בממלכתו. ולמלך היה פיל גדול. אהב המלך את הפיל שלו והרשה לו ללכת חופשי ברחבי ממלכתו.

היה הפיל הולך ורומס את השדות של האיכרים. כאשר היה הפיל נשען ומתגרד בקיר בית - היה ממוטט והורס אותו. הפיל היה זולל את הפרות מן העצים. כשהגיע לשוק, היה הפיל חוטף ירקות מן הדוכנים והחנות, שובר קירות ומבהיל את הסוסים. כל אנשי הממלכה סבלו מאוד מן הפיל.

יום אחד החליטו האנשים לכנס אסיפה ולטכס עצה - מה לעשות כנגד הפיל הנורא? דיברו האנשים ודיברו, עד שלבסוף החליטו: יש ללכת אל המלך ולומר לו כי הפיל שלו ממרר את חייהם, והם מבקשים ממנו מאוד שיסלק את הפיל מן הממלכה.

הרעיון מצא חן בעיני כל האנשים, אך אף אחד לא היה מוכן ללכת ולומר זאת למלך. ישבו עזובים, עד שלבסוף קם זקן אחד ואמר:

"אני מוכן ללכת ולומר זאת בשם כולם למלך. בתנאי שכולכם תבואו איתי!"
"כולנו נבוא אתך!" הבטיחו כל האנשים.

יצא האיש הזקן בראש וכל אנשי הממלכה מאחוריו, הולכים לארמון המלך. הם הולכים, והזקן שם לב שככל שהם מתקרבים לארמון המלך, מרוב פחד, האנשים נשמטים ובורחים. כאשר עמד הזקן בשער הארמון, נוכח לדעת כי רק שלושה אנשים עומדים מאחוריו! דפק הזקן בשער. הכניסו השומר לתוך הארמון, ואז ראה הזקן כי גם שלושת האנשים האחרונים ברחו מרוב פחד - והוא נשאר לבד.

הסתכל המלך במבט קשה בזקן ושאל אותו: "מה רצונך?"

"זה בקשר לפיל שלך" רעד הזקן. "כן!" צעק המלך בכעס. "מה לך ולפיל שלי?" "ובכן".

אמר הזקן, "אנשי הממלכה מינו אותי לומר לך, כי הם אוהבים מאוד את הפיל שלך ושמחים שהוא מסתובב חופשי בממלכה! כולם נהנים לראותו! אך אולי הפיל שלך בודד ולכן אנשי

הממלכה מבקשים ממך, המלך, כי תביא לפיל שלך פילה, כדי שיהיו להם הרבה פילים קטנים ושכולם יחיו איתנו בממלכה - לשמחתנו הרבה!"

נזכור את יקירנו

י"ד בתמוז תשכ"ו (1966) - שלום נמלי

Yes, we still have a voice and would like you to hear it and to hear from you too! Please write / respond / complain and otherwise abuse us (just kidding)

Keep in touch. Remember you are part of this community!

David Ellman: dellman@kfar-hanassi.org.il

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

www.kfar-hanassi.org.il/telcomm/ בואו לבקר ב.....

"You think it's hot here? - God"